

SŁUGA BOŻY
KS. FRANCISZEK BLACHNICKI (1921-1987)
CHARYZMATYK KOŚCIOŁA POSOBOROWEGO

Dnia 27 lutego 1987 r. w Międzynarodowym Centrum Ewangelizacji Ruchu „Światło-Życie” w Carlsbergu (Niemcy) odszedł po nagrodę do Pana ks. Franciszek Blachnicki, apostoł licznych inicjatyw duszpasterskich w Kościele posoborowym. „Odszedł gorliwy apostoł nawrócenia i wewnętrznej odnowy człowieka i wielki duszpasterz młodzieży. Z jego inspiracji zrodził się specyficzny kształt życia oazowego na polskiej ziemi. Swoje liczne talenty umysłu i serca, jakiś szczególny charyzmat, jakim obdarzył Go Bóg, oddał sprawie budowy Królestwa Bożego. Budował je modlitwą, apostołstwem, cierpieniem i budował z taką determinacją, że słusznie myślimy o Nim jako o «gwałtowniku» tego Królestwa” (por. Mt 11, 12) – napisał Ojciec Święty Jan Paweł II w telegramie kondolencyjnym z racji śmierci ks. Blachnickiego. Ten znaczący głos najwyższego autorytetu kościelnego wskazuje na wielorakie znamiona osobistego charyzmatu ks. Blachnickiego. Swe wszystkie siły i uzdolnienia oraz szczególne łaski i dary udzielone Mu przez Ducha Świętego podporządkował ks. Franciszek służbie dla odnowy i budowania Kościoła, pełen zawsze pomysłów, inicjatyw i niespożytej energii. Już chory nieuleczalnie zapisał w swoim testamencie: „Gdyby Pan Bóg pozwolił mi jeszcze żyć i działać, jednego bym pragnął, abym mógł skutecznie i owocniej ukazywać w pośrodku współczesnego świata piękno i wielkość Kościoła” Sługa Boży kochał Kościół jako najpełniejsze ujawnienie wśród ludzi dzieła Chrystusa, któremu starał się służyć na wzór Pana ze wszystkich sił w różnych formach swej aktywności kapłańskiej. Akcentując charyzmatyczne wymiary misji ludzi świeckich, duchowieństwa, wspólnot zakonnych i ruchów eklezjalnych, widział ks. Blachnicki istotny cel własnego życia w posłudze budowania żywej wspólnoty uczennic i uczniów Pana przez formowanie świadomych członków Mistycznego Ciała Chrystusa. Zdawał On sobie sprawę z tego, że aby w sposób właściwy uczestniczyć w życiu Kościoła zarówno świeccy, jak i duchowni muszą mieć wyraźnie sprecyzowany pogląd na to, czym jest Kościół. Przy budowaniu tej wizji dla siebie i innych ks. Blachnicki sięgnął do eklezjologii Soboru Watykańskiego II, nadając jej praktyczne kontury. „Wyjątkowość ks. Franciszka Blachnickiego polegała na tym, że nie tylko sam przyswoił sobie naukę Soboru Watykańskiego II, stwa-

rzając wizję „żywego Kościoła”, ale potrafił położyć ją u podstaw konkretnej praktyki duszpasterskiej” (ks. kard. H. Gulbinowicz). Kościół dla Niego stanowił zawsze przedłużenie tajemnicy Chrystusa namaszczonego Duchem Świętym i realizującego z miłością posługę zbawienia wobec świata. Charyzmatyczny budowniczy „żywego Kościoła” rozumiał go jako faktycznie zrealizowaną wspólnotę wierzących, która otwarta na łaski Ducha Świętego przeżywa swoje spotkanie ze Zmartwychwstałym Chrystusem, by przez Niego włączyć się w pionową (wertikalną) więź z Bogiem, a przez to także stać się źródłem jedności poziomego (horyzontalnego) wymiaru tejże społeczności. Tak skonstruowana eklezjologia pojmuje Kościół jako wydarzenie zbawcze, gdzie ludzie wierzący trwają we wspólnotach, rozwijając Boże życie w sobie i pośród innych. Dokonuje się to przez udział w formach pośrednictwa zbawczego, określanych już w starochrześcijańskich terminach jako: liturgia, martyria i diakonia. Realizacja z kolei tych życiowych funkcji Kościoła prowadzi do urzeczywistnienia duchowej koinonii, której budowa stanowi kluczowe zadanie całego duszpasterstwa.

Eklezjologia ks. Blachnickiego stanowiła fundament do realizacji jego osobistej charyzmy i pragmatycznych działań, które miały być przyporządkowane budowie koinonii żywych wspólnot kościelnych. Z tej eklezjologicznej dedukcji posoborowego Kościoła najbardziej znaczące okazało się wypracowanie przez Sługę Bożego nowej szkoły formacji laikatu, znajdującej odbicie w Ruchu „Światło-Życie”, a bazującej na modelu ewangelizacyjnych rekolekcji oazowych. Apostoł wewnętrznej odnowy człowieka i twórca krucjaty wyzwolenia ludzi w epoce totalitarnego zniewolenia był także założycielem kobiecego Instytutu życia konsekrowanego Niepokalanej Matki Kościoła, organizatorem posoborowej formacji duchowieństwa i inspiratorem nowego modelu wychowania Liturgicznej Służby Ołtarza. Te szczegółowe przejawy charyzmatu Sługi Bożego będą tu szerzej omówione w homagijnej edycji, która zapoczątkowuje nowy zeszyt (nr 8) „Roczników Teologicznych” poświęconych liturgii i formacji pastoralnej. Promocji tej problematyki służy w KUL od r. 1973 r. założone przez ks. Blachnickiego specjalistyczne Studium dla dokształcania liderów ruchów eklezjalnych laikatu i duszpasterzy terenowych. Zostało ono przemianowane 26 III 1996 r. decyzją Rady Wydziału Teologii oraz uchwałą Senatu KUL z 28 VI 1996 r. w Instytut Formacji Pastoralno-Liturgicznej KUL.

W święto Ofiarowania Chrystusa

2 lutego 1998 roku

Prof. dr hab. Jerzy Józef Kopeć CP
Dyrektor

Instytutu Formacji Pastoralno-Liturgicznej KUL